

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2523/2522

พนักงานอัยการกรมอัยการ

โจทก์

นายเอี่ยมซ่ง หรือซิม แซ่ตั้ง

จำเลย

พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509 มาตรา 19, 24, 49, 50

ป.อ. มาตรา 90, 91

การมียาสูบผลิตในต่างประเทศที่มีได้ปิดแสดมปียาสูบไว้ในความครอบครอง กับการมียาสูบที่มีได้ปิดแสดมปียาสูบรายเดียวกันนั้นไว้เพื่อขาย เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษจำเลย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกับพวกร่วมกันมีไว้เพื่อขายซึ่งยาสูบที่ผลิตในต่างประเทศจำนวนน้ำหนักเกินกว่า 500 กรัม ที่มีได้ปิดแสดมปียาสูบตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509 เป็นนุหรีชิกาแรต มีน้ำหนัก 33,170 กรัม จะต้องปิดแสดมปียาสูบเป็นเงิน 3,980.40 บาท ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509 มาตรา 4, 19, 24, 44, 49, 50 พระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2502 มาตรา 17, 18 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และสิ่งริบของกลาง

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาสูบพ.ศ. 2509 มาตรา 19, 49 ปรับ 39,804 บาท มาตรา 24, 50 ปรับ 59,706 บาท รวมกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ปรับ 99,510 บาท จำเลยรับสารภาพลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงปรับ 49,755 บาท ริบของกลาง

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509 มาตรา 19, 24, 49, 50 พระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ 3)พ.ศ. 2512 มาตรา 17, 18 อันเป็นความผิดกรรมเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษบทหนักฐานมีไว้เพื่อขายยาสูบซึ่งมีได้ปิดแสดมปียาสูบตามมาตรา 24, 50 ให้ปรับเป็นเงินสิบห้าเท่าของค่าแสดมปียาสูบที่จะต้องปิดรวมเป็นเงิน 59,706 บาท จำเลยให้การรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 29,853 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้กักขังแทนมีกำหนด 1 ปี 2 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกาว่า การมียาสูบที่มีได้ปิดแสดมปียาสูบไว้ในความครอบครองกับการมียาสูบที่มีได้ปิดแสดมปียาสูบไว้เพื่อขาย เป็นความผิดสองกรรมศาลต้องลงโทษจำเลยทุกกรรมเป็นกระทงความผิด

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ยาสูบผลิตในต่างประเทศของกลางที่มีได้ปิดแสตมป์ยาสูบซึ่งจำเลยมีไว้เพื่อขาย ก็คือยาสูบผลิตในต่างประเทศที่มีได้ปิดแสตมป์ยาสูบซึ่งจำเลยมีอยู่ในความครอบครองนั่นเอง มิใช่ยาสูบผลิตในต่างประเทศรายอื่นที่จำเลยมีไว้เพื่อขายแต่อย่างใด การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียว แต่เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทต้องใช้กฎหมายที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษจำเลย มิใช่ความผิดสองกรรม

พิพากษายืน

พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509 มาตรา 19, 24, 49, 50

ป.อ. มาตรา 90, 91

การมียาสูบผลิตในต่างประเทศที่มีได้ปิดแสตมป์ยาสูบไว้ในครอบครองกับการที่ยาสูบที่มีได้ปิดแสตมป์ยาสูบรายเดียวกันนั้นไว้เพื่อขาย เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษจำเลย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกับพวกร่วมกันมีไว้เพื่อขายซึ่งยาสูบที่ผลิตในต่างประเทศจำนวนน้ำหนักเกินกว่า ๕๐๐ กรัม ที่มีได้ปิดแสตมป์ยาสูบตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๕ เป็นบุหรี่ยิกาแรต มีน้ำหนักรวม ๓๓,๑๓๐ กรัม จะต้องปิดแสตมป์ยาสูบเป็นเงิน ๓,๘๘๐.๕๐ บาท ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๔,๑๕,๒๔,๔๔,๔๕,๕๐ พระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๑๗,๑๘ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๑ และสิ่งริบของกลาง

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๑๕,๔๕ ปรับ ๓๕,๘๐๔ บาท มาตรา ๒๔,๕๐ ปรับ ๕๕,๓๐๖ บาท รวมกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๑ ปรับ ๕๕,๕๑๐ บาท จำเลยรับสารภาพลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๘ กึ่งหนึ่ง คงปรับ ๔๕,๓๕๕ บาท ริบของกลาง

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๑๕,๒๔,๔๕,๕๐ พระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๒ มาตรา ๑๗,๑๘ อันเป็นความผิดกรรมเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษบทหนักฐานมีไว้เพื่อขายยาสูบซึ่งมิได้ปิดแสตมป์ยาสูบตามมาตรา ๒๔,๕๐ ให้ปรับเป็นเงินสิบห้าเท่าของค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิดรวมเป็นเงิน ๕๕,๓๐๖ บาท จำเลยให้การรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๘ คงปรับ ๒๘,๘๕๓ บาท ไม่ชำระค่าปรับให้กักขังแทนมีกำหนด ๑ ปี ๒ เดือน นอกจากที่แก้ให้ขึ้นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ก็กล่าวว่าการมียาสูบที่มีได้ปีดแสดมปียาสูบไว้ในครอบครองกับการมียาสูบที่มีได้ปีดแสดมปียาสูบไว้เพื่อขาย เป็นความคิดสองกรรม ศาลต้องลงโทษจำเลยทุกกรรมเป็นกระทงความคิด

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ยาสูบผลิตในต่างประเทศของกลางที่มีได้ปีดแสดมปียาสูบซึ่งจำเลยมีไว้เพื่อขาย ก็คือยาสูบผลิตใน

ต่างประเทศที่มีได้ปีดแสดมปียาสูบซึ่งจำเลยมีอยู่ในความครอบครองนั่นเอง มิใช่ยาสูบผลิตในต่างประเทศรายอื่นที่จำเลยมีไว้เพื่อขายแต่อย่างใด การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียว แต่เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษจำเลย มิใช่ความผิดสองกรรม

พิพากษายืน.